

Silvia Havelková: Modlivka na lúke

Aktivita 1.2: Maľované čítanie a písanie
Projekt: Premena tradičnej školy na modernú
Základná škola v Trenčianskych Tepliciach

Silvia Havelková: Modlivka na lúke

Na druhý koniec lúky sa nast'ahovala modlivka. Zvieratká sa spolu zišli, aby sa dohodli, čo budú robiť.

„Modlivky sú nebezpečné!“

„Jedia všetkých tvorov okolo!“ vykrikovali zvieratká.

„Zožerie nás! Zožerie nás!“ bedákala Moľa Zoja.

„Modlivky sú už raz také – zjedia všetko živé, čo je menšie ako ony samy,“ spresnila Mucha Bombucha. Ju už skoro taká modlivka lapila.

„Ak je tak, tak sa nie je čoho obávať,“ zarýmoval tentoraz Fúzač Batocera.

„Jasné! Ved' Batocera z Bornea je omnoho väčší ako modlivka!“ zvolali ostaní radostne.

A tak sa Batocera nebojácne vydal na druhý koniec lúky. Modlivka práve striehla na korisť. Keď však zbadala Batoceru, ako sa vynoril spoza trávy, ostala ako obarená. Nikdy veru nevidela fúzača, ktorému siahala sotva po pás.

„Nazdar, krásavica! Nedáme si rande?“

Modlivka od strachu ani nedýchala.

„Ale ja... Ja nie som taká pekná... Mám nohy do X...“ začala sa vykrúcať. Veľmi sa Batoceru bála.

„Ale kdeže! Tam, kde ja bývam, neexistujú také chutné krásky!“

„Chu-chu-chutné?“ vyjachtala modlivka.

„Ako sa voláš?“

„Som Xantipa...“

„Krásne meno! Priam excelentné! Cítim, že ti zložím pieseň a prídem ti ju zahrať na saxofóne!“

„Ale to snád' nie je nutné...“

„A kúpim ti tesné texasky! Budeš v nich vyzerat' sexi!“

„Ja neviem...“

„Čo nevieš? Už aj namixujem nápoj lásky! A na svadbu ťa vezmem taxíkom! Ách, hneď by som ťa zo samej lásky zjedol!“

„A to teda nie!“ skríkla Modlivka Xantipa a už jej nebolo. Nikdy viac sa na lúke neukázala.

Silvia Havelková: Modlivka na lúke

Na druhý koniec lúky sa nast'ahovala modlivka. Zvieratká sa spolu zišli, aby sa dohodli, čo budú robiť.

„Modlivky sú nebezpečné!“

„Jedia všetkých tvorov okolo!“ vykrikovali zvieratká.

„Zožerie nás! Zožerie nás!“ bedákala Moľa Zoja.

„Modlivky sú už raz také – zjedia všetko živé, čo je menšie ako ony samy,“ spresnila Mucha Bombucha. Ju už skoro taká modlivka lapila.

„Ak je tak, tak sa nie je čoho obávať,“ zarýmoval tentoraz Fúzač Batocera.

„Jasné! Ved' Batocera z Bornea je omnoho väčší ako modlivka!“ zvolali ostatní radostne.

A tak sa Batocera nebojácne vydal na druhý koniec lúky. Modlivka práve striehla na korisť. Keď však zbadala Batocera, ako sa vynoril spoza trávy, ostala ako obarená. Nikdy veru nevidela fúzača, ktorému siahala sotva po pás.

„Nazdar, krásavica! Nedáme si rande?“

Modlivka od strachu ani nedýchala.

„Ale ja... Ja nie som taká pekná... Mám nohy do X...“ začala sa vykrúcať. Veľmi sa Batoceru bála.

„Ale kdeže! Tam, kde ja bývam, neexistujú také chutné krásky!“

„Chu-chu-chutné?“ vyjachtala modlivka.

„Ako sa voláš?“

„Som Xantipa...“

„Krásne meno! Priam excelentné! Cítim, že ti zložím pieseň a prídem ti ju zahrať na saxofóne!“

„Ale to snád' nie je nutné...“

„A kúpim ti tesné texasky! Budeš v nich vyzerat' sexi!“

„Ja neviem...“

„Čo nevieš? Už aj namixujem nápoj lásky! A na svadbu ťa vezmem taxíkom! Ách, hneď by som ťa zo samej lásky zjedol!“

„A to teda nie!“ skríkla Modlivka Xantipa a už jej nebolo. Nikdy viac sa na lúke neukázala.

včela

vážka

mucha

mravec

stonožka

osa

modlivka

roháč

komár

kobylka

motýľ

lúčny koník

